

KIS LAP

NAGYOT UGROTT IJEDTÉBEN. (Lásd a 252. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVIII. köt. 16. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. április 22-én.

A SÁRKÁNY-REND NAGY-MESTERE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ALADÁR nagymester szinte támolygott és nagyon kábultnak érezte a fejét, mikor kilépett a fris levegőre. Az éjjeli sok fáradalom és az álmatlanság nagyon megviselte. De a világért sem árulta volna el. Hiszen a reménysége sokkal gyorsabban és könnyebben teljesül, mint ahogy hinni merte. Ime, mindjárt az első reggelen már dologhoz láthat és hát ha kedvez a szerencse, éppen ő talál rá a kincsre?

Kánya uram lámpást fogott a kezébe s egy katulya gyújtó-szálat dugott a zsebébe, Aladárnak pedig a vállára rakta a csákányt, ásót, kapát, ami együtt meglehetősen nehéz volt. Aztán megindultak, még pedig hárman.

A készülődés láttára ugyanis Kóczoska is talpra állt és mint ha kíváncsian bámult volna a gazdájára. Ez pedig így szólt:

— Csodálkozol, mit? Persze ilyenkor nem szoktunk dologba menni, de most kivételesen megteesszük; hadd lássam, vehe-tem-é hasznát az urficskának? Dologra, Kóczoska!

A kutyácska vigan indult meg, egyenest ama nagy torony irányában, mely alatt Aladárék azt a csukott ajtót látták.

— Jól sejtettem, hogy itt keresi a kincset, gondolá Aladár.

Kóczoska nagyon jól tudta a szerepét. A toronyhoz érve, nem ment le a lépcsőn, hanem a legfelső lépcső-fokon lefeküdt.

— Jól van, szólt a vár ura. Vigyázz és ha idegent látsz, rögtön adj jelt.

Tehát Kóczoska volt az őr, aki gondoskodott, hogy Kánya uramat senki meg ne lesse a titkos munkájában. Meglepni egyéb

iránt nem is lehetett volna, arról biztosította az erős ajtó, melynek zárját most nagy, rozsdás kulcsal nyitotta ki. Beléptek s Kánya uram azonnal behuzta az ajtót és belőlről csukta be. Teljes sötétségben voltak.

Kánya uram motoszkálni kezdett a lámpással, miközben inkább magához szólva dörmögte:

— Tulajdonképen nem is tudom, jól teszem-é? Még bizony meg talál haragudni az a jeles tudós, aki könyvet ír a váramról.

Aladár nem értette s csodálkozva kérdé:

— Miért haragudna meg? Van valami köze a kincs-kereséséhez?

— Ahhoz nincs köze senkinek a világon! Az csak az enyém, mind az enyém! Hanem van köze az urficskához. Minap, hogy itt találkoztak, elmondta ám, honnan ismeri az ifurékát, hogy az ő iskálájából valók. Ugy-e igaz?

— Hát... hát... persze...

— No, már a diáknak pedig iskolában a helye és az én tudós vendégem zokon veheti, ha itt tartogatom a diákjait; még bizony talán el sem jön többet, nem írja meg a könyvet a váramról; pedig ahányszor itt jár, mindig kapok tőle néhány tizeskét. Talán-tán jobb is volna, ha az urficskát itt hagynám biztos zár alatt és jelentést tennék neki.

— Csak nem akar talán elárulni? kiáltá Aladár ijedten.

S gyorsan vissza szökkent az ajtó felé, hogy kisseranjon, ha Kánya uram csakugyan meg akarná tenni, amivel fenyegetőzik.

— Ne nagyon ugrándozzon! förmedt rá a kis ember. Gödör van itt mindenfelé, bele bukik, nyakát szegi.

A lámpás még nem volt meggyújtva, hát biz' Aladár követte is a bölcs intést. De hamar eszébe jutott az is, mivel lehet legbiztosabban megnyerni a vár urát.

— Ha éppen akarja, elárulhat, de az ugyan nem lesz méltó a híres sólyomvári Sólyom nemzetség ivadékához. A vár hajdani nemes urai, tudom, soha sem szolgáltatták ki az ellenségnek azt, aki a várkastélyukban keresett menedéket és oltalmat. Aki igaz nemes ur, inkább még védelmezi a bujdosót.

— Ej! Hm! No, hiszen persze... Nem is mondom... csak úgy gondoltam... Őseim nagylelkű urak voltak, én is az vagyok. Igen is... én sem fogom elárulni a vendégemet, aki olyan jó volt a Kóczoskához.

E közben sikerült végre a lámpást meggyújtania.

— Most már fogjunk hozzá a dologhoz. Hadd lássam, lehet-é segítségemre.

A lámpás halvány világánál félig-meddig látni lehetett a helyiséget, amelyben álltak. Tágas, hideg, nyirkos pincze volt ez. Mindenfelé gödrök tátongottak, mellettök meg nagy halmokban hevert a kiásott föld. Hátral egy helyen boltozatos nyílás látszott a falban.

Kánya uram rámutatott az egyik gödörre.

— Most itt dolgozom. Bizonyos, hogy itt van a kincs elásva. Szálljon le a gödörbe és lásson dologhoz.

Kapott rajta Aladár. Csak hogy végre hozzá láthat!

No, nagyon kellemesnek nem ígérkezett a munka. A gödör mély volt, úgy hogy a fiúnak csak a feje-bubja látszott ki; hosszában egy ölnyi lehetett, de szélessége csak akkora, hogy Aladár mind a két könyökével a gödör oldalát érte.

Leszedte magához a szerszámot és az ásóval kezdte a munkát, mint ahogy ott-hon a kertben néha szórakozásul ásogatott. Az a kerti föld azonban nagyon másféle volt; itt most Aladár hiába nyomogatta lábával, nem fogta az ásó a földet. Elő vette hát a kapát. Ez nagyot koppant, csendült, de biz' a földbe nem vágódott bele. Egyszerre csak megmordult oda fenn a vár ura:

— Mit ügyetlenkedik ásóval, kapával? Nem krumpli-kapálás ez itt, nem homokra van az én váram építve! Csákánnyal kell azt feltörni. Ásó, kapa csak arra való, hogy a kivájt földet kihányjuk.

A csákánnyal még bajosabb volt a munka. A csákány bizonyosan belevágódik a kemény talajba, ha Aladár kellő erővel vágja bele; de hát először is a csákány nagyon nehéz volt, aztán meg hosszú két ágával, épp mert a fiu gyöngye keze nem emelte biztosan, bele ütődött a szűk gödör oldalaiba, úgy hogy Aladár majd elejtette. Mi tagadás, szörnyű módon ügyetlenül végezte a dolgát. Iparkodni azonban nagyon iparkodott és biztatta magát, hogy idővel lassacskán majd bele tanul.

El is hiszem, hogy bele tanult volna; csak hogy kettőn állt a vásár. Kánya uram ott állt fönn a gödörnél és jó ideig szótlannul nézte önkéntes segédjének a gyarló sikerü erő-feszítését; de mikor egyszer aztán kiesett Aladárnak a kezéből a nehéz csákány és rázuhant a gödör sarkába támasztott ásóra, kapára, Kánya uram mérgesen kiáltott le:

— Hagyja abba! Még bizony eltöri a szerszámot. Azt hiszi, hogy ezt ingyen adják?

— Véletlenül csuszott ki a kezemből, mentegetőzött Aladár. Majd jobban vigyázzok...

— Nem szükséges. Nem ért hozzá, nem vehetem hasznát. Jöjjön ki!

— De kérem... majd bele tanulok... engedje csak...

— Nem engedem. Nem ilyen inczifinczi urficskának való munka ez. Előre tudhatam volna. No, másszon ki szaporán, meggyünk!

— De kérem...

— Künn legyen egy-kettőre, ha mondom! üvöltött a vár bős ura. Meg nem köszöni, ha a fülénél fogva huzom ki!

Ennek a nyájas biztatásnak Aladár sem kívánta a megvalósítását, tehát engedelmeskedett. Gyorsan kimászott a gödörből, de a következő perczen újra le köllött oda mennie.

— Hát a szerszámok? förmedt rá Kánya uram. Nem az a rend, hogy itt hagyjuk. Szedje elő!

Aladár megint leugrott a gödörbe, kirakta a csákányt, ásót, kapát, meg újra kikapaszkodott.

— Fogja a szerszámot és hozza! parancsolá Kánya uram. Azután pedig szó se legyen többé róla, hogy ebbe a dologba bele kontárkodják. És szólni se merjen róla teremtett léleknek! Mert ha megtudom, hogy fecsegett valamit, vissza hozom ide és elevenen bele temetem valamelyik gödörbe. Így tettek vitéz őseim is az olyanokkal, akik árulkodtak. Megértette?

Persze hogy megértette. Nagyon világos beszéd volt. Hanem bizony hosszúra nyult tőle a képe a szegény csalódott nagymesternek.

Kimentek a pinczéből. Kócoska még ott ült a legfelső lépcső-fokon és hiven őrködött. Hogy meglátta gazdáját és Aladárt, vigan ugrott föl és megindult haza

felé. Kánya uram boszusan dörmögve, Aladár pedig nagyon elszontyolodva követte. Boriska az ajtóban várta őket s úgy látszik, már volt tudomása a vendégről.

— Már hoztam tejet az urfinak, édes apám! mondá. Bizonyosan meg is chültek már. Tessék reggelizni.

Az asztalon fekete kenyér, egy bögre tej és egy darab szalonna volt. Kánya uram szalonnázni kezdett, a tejet pedig oda tolta Aladár elé, éppen nem nyájas kinálással:

— No, igya meg, ha már itt van.

Aladár éhes volt ugyan, de az álmatlanság, fáradtság és lehangoltság úgy elűzték az étvágyát, hogy alig bírta a tejet lenyelni, a savanyú, rossz fekete kenyérral pedig éppenséggel nem tudott megbirkózni.

— Nagyon fáradt vagyok, az éjjel alig aludtam valamit, szólalt meg nagyon szerény hangon. Szeretnék lefeküdni... majd találok kívül egy csöndes zugot... És ugyé, nem fogják elárulni, hogy itt vagyok?

— Elárulni? dörmögte Kánya uram. Ugy gondolom, az lesz a legjobb, ha fülön fogom és bekisérem a városba.

Azt mindjárt meg is tette, hogy fülön fogta, még pedig oly keményen, hogy Aladár fölsikoltott. Boriska majdnem haragosan szólt közbe:

— Mit csinál, édes apám? Ne bántsa!

A vár ura, úgy látszik, nagyon hajtott a kis leánya szavára, mert eleresztvén a nagymester fülét, szelidebben mondá:

— Jól van no! Hát feküdjék ide az ágyamra.

Le is feküdt Aladár és mihamar mély álomba merült. Nagyot aludt s mikor végre fölébredt, a nyitott ajtón át beszédet hallott kívülről.

— S
uram.
Magun
másképp
nem ta

— F
jon, fe
bajba l

nehány
hogy e
kában.
szereti
kedvée
Valo
ketten
alszik,

— Semmi keresni valója itt, szolt Kánya uram. Nincs szükségem ingyen kosztosra. Magunk is alig tudunk megélni. Majd másképp lesz, ha egyszer ur leszek, de most nem tarthatok itt ilyen kenyér-pusztitót.

— Hiszen nem mondom, hogy itt maradjon, felelte Boriska. Alkalmasint valami bajba keveredett, de majd eligazítja . . . hát

addig hadd legyen itt . . . Holtra szégyelném magamat, ha édes apám elüzné ezt a jó urfit, aki megsajnálta és megmentette a Kóczoskámát. Pedig a Kóczoska végre is csak kutya.

— Jól van no, hát maradjon, ha olyan nagyon kívánod, dörmögte a vár ura.

Elhallgattak, de Aladár ebből az ellesett

MEGDÖBBENVE

PILLANTOTT HÁTRA.

(Lásd a 246. lapon.)

nehány szóból is nagy örömmel értette meg, hogy erős pártfogója van itt a kis Boris-kában. Kánya uram, úgy látszik, nagyon szereti a leánykáját, megtesz mindent a kedvéért.

Valóban, amint kevéssel utóbb mind a ketten beléptek és látták, hogy Aladár nem alszik, Kánya uram így szolt:

— Boriska fiam, tálald föl az ebédet. Már fölkelt a vendégünk.

Nagyon szegényes volt az ebéd, de Aladár nagymester, számkivetett bujdosónak tudván magát, nem lehetett válogatós. Ebéd után Kánya uram fogta a botját, kalapját és távozott, mondván, hogy füz-vesszöt meggyűjteni. Aladár és Boriska, Kóczoskától

kisérve kísétáltak a várhegy oldalára és egy csonka fal tövébe heveredve, barátságosan beszélgettek. A jó leányka kiváltképen azt szerette volna tudni, igazán nagy bajba van-e Aladár bele keveredve.

— Ó, nagyon nagyba! felelé Aladár. Azért kellett számkivetésbe mennem.

Boriska biz' ezt nem értette.

— Mi az a számkivetés? kérdé.

Megmagyarázta volna Aladár, de nem juthatott hozzá. Mert ugyan-e pillanatban a feje fölött ez a kiáltás hangzott:

— Ni! Hisz ez a mi jeles nagymesterünk!

Aladár megdöbbenve pillantott hátra. (Lásd a képet a 245. lapon.) Kálmánt és Bélát látta ott a fal tetején.

— El vagyok árulva! kiáltá elkeseredetten Aladár.

(Folytatása következik.)

ZEBRA ÉS CSIKAJA.

(Képpel a 253. lapon.)

BÜSZKÉLKEDÜNK a gyors lábu, tüzes lóval, csufoljuk a megfontoltan baktató türelmes csacsit. Pedig ló és szamár egészen közeli atyafiak, ugyan-egy családból valók és kettejükön kívül ennek az állatcsaládnak igazában csak még egy tagja van: a zebra. Ez kisebb a lónál, valamivel nagyobb a szamárnál és szebb, kecsesebb mind a kettőnél. És abban is tul tesz két rokonán, hogy nem engedí magát oly könnyen rászoritani az ember szolgálatára, hanem boldogan és szabadon él a maga hazájában.

Zebra nem éppen sok van, nem is sokfelé. Csupán déli Afrika forró tájékain, homokos, kavicsos sivatagjain található, de ott nagy falkákban legelész együtt. Sárgás szőrét sűrű fekete csikok ékesítik s a régi korban »tigris-ló«-nak is nevezték, azt hívték, hogy mivel alakja lóhoz, szőre a tigriséhez hasonlít, tehát atyafiságban van mind a kettővel. De biz a zebrának semmi

köze a vérszomjas tigrishez; igazi ló-fajta ő, ártatlan fű-evő állat. Szépnek azonban valóban szép és vadászok, utazók, kik ama messzi tájakon jártak, beszélnek, hogy alig képzelhetni gyönyörűbb látványt, mint a mikor egy-két száz ilyen ragyogó tarka szőrű zebra szilaj iramodással vágat végig a napsütötte pusztaságon. Mert száguldani a zebra épp oly pompásan tud, mint a legjobb futó paripa.

Ugyan-ott, ahol a zebra, él egy tehénformájú szarvas jószág, a gnu, amelyről nem igen rég beszéltem nektek. Ez is nagyon jámbor állat, semmiféle atyafiságban sincs a zebrával; de ez a két állat-faj annyira szereti egymást, hogy legtöbbször együtt legelésznek. A zebra-falka és a gnu-csorda addig-addig jár-kele, keresi egymást, amig végre találkoznak s aztán nagy barátságban ögyelegnek, legelésznek, futkároznak együtt.

Régebben azt hitték, hogy a zebrát egyáltalában nem lehet megszelidíteni. Nem könnyű feladat, az igaz, mert nagyon szereti a szabadságát; de ha fiatalon fogják el, lassacskán bele törődik még a hámba is. Össze állítottak már négyes, sőt nyolczas zebra-fogatokat, melyek épp oly jól futottak a hintóval, mint a legjobban betanított lovak. Hanem sok türelem köll hozzá, ha valaki ily módon hasznukat akarja venni. Egy zebra, melynek a hám és zabla sehogy sem volt inyére, sokáig azt cselekedte, hogy mihelyt a gazdája közeledett hozzá, fölágaskodott a jászol fölött egy rudba és így a levegőben lógva mind a négy lábával oly dühösen rugdalózott, hogy senki sem férhetett hozzája. De a vége az lett, hogy nagy sokára mégis megszelidítették.

Mivel ilyen nehéz vele a boldogulás, persze nem is sokan bajlódnak vele. Csak állat-kertekben tartják fogva. Ott nyugodtan sétálgat az udvarán és bár bizonyosan vágyódik ki a végtelen síkságra, ahol kedvére nyargalászhatna, mégis békésen megéldegél a fogságban is, szépen engedelmeskedve az ápolójának, csak ne akarják hámba fogni, mint atyjafiát a lovat.

A VÉN ÓRA.

— Példázat. —

TIK-TAK! Tik-tak! ketyegett a vén óra
fönn a falon

Mindig egyformán, szabályosan ketyegett. Nem hozta ki a sodrából, akár mi történt is ott lenn a szobában. Pedig ott egy diák-forma gyerek ugyan-csak mozgolódott az asztalnál. Hol a könyvhöz kapott, hol az írást folytatta, közben meg mind-untalan az órára pillantgatott. Egyszerre csak a könyvet becsapta, a tollat lecsapta és fölugrott.

— Tessék! Most már mennem köll s még nem készültem el igazán... Ez a haszontalan vén óra az oka... Az ember nem tudja hányadán van vele... Egyszer siet, máskor késik. Most bizonyosan siet... okvetetlenül siet... de hát persze nem tudhatom... ha elkésem az iskolából, baj lesz, mint a minap is. Jaj, de csak haszontalan portéka az ilyen vén óra!

Ezzel fejébe vágta a sipkáját és elrohant. Csönd lett a szobában, csak az óra ketyegett:

— Tik-tak! Tik-tak!

— Jobb volna, ha elhallgatnál, végkép megállnál! szolt mérgesen a toll. Szegény Bertike! Mialatt velem irt, folyvást az órát nézte és úgy sietett, hogy a dolgozata esupa pocza lett... még azt fogják hinni, hogy én vagyok az oka, mert sokszor ránk

szegény tollakra fogják a hibát. Pedig csak az óra az oka!

— Persze hogy ő! bizonyítá a könyv. Tessék! Engemet szegény Bertike itt felejtett nagy siettében. Szép multság lesz, ha a tanárnak azt találja felelni, amit belőlem olvasott... sebtiben két lapot fordított és úgy olvasta, hogy »a krokodilus a fák lombja közt tanyáz és gyümölcsből él.« Igazán szörnyűség, hogy ez a vén óra úgy elbolondítja a szegény fiút! Miatta nem végezheti jól a dolgát.

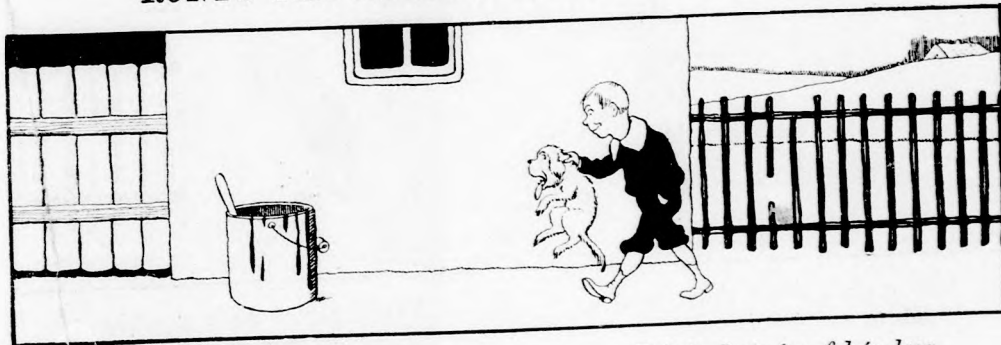
Hallotta a vén óra, de csak ketyegett szépen szabályosan tovább s így szolt:

— Nagyon tévedtek, kedves barátaim. Vén óra vagyok, igaz; de mindig egyformán járok és jól mutatom az időt, az idő pedig soha nem késik, soha nem siet: örökké egyformán halad. Aki jól használja, boldogul; de jaj annak, aki azt hiszi, hogy hibáinak az idő kegyelmezni fog. A mi Bertike barátunk játékkal töltötte a munkának való időt, későn fogott a dologhoz és mert el nem készülhetett, azzal ámitotta magát, hogy miattam nem boldogul.

— Hm! Talán igazad is van, szolt a könyv. De hát mit csináljon szegény?

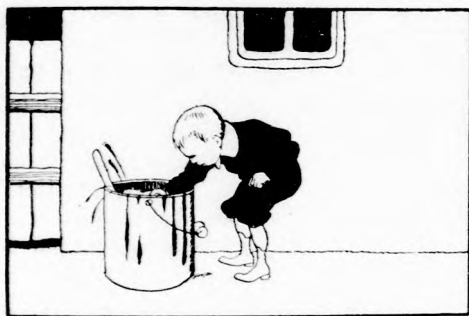
— Majd tudja, ha meglakolt néhányszor; korán lát a dologhoz és kellő időt szán rá. Akkor nem is keres többé kifogást, hogy az óra rosszul mutat.

RONTÓ PÁL ÉS AZ Ő CSEPERKE KUTYÁJA.

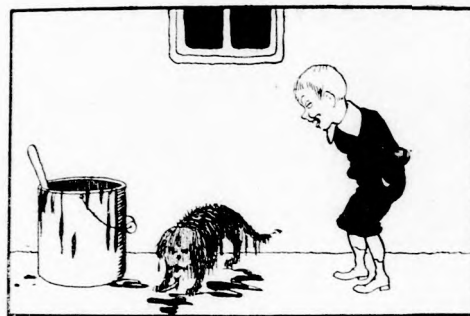

Ebben a bádog fazékban
Sűrű festék fekete —

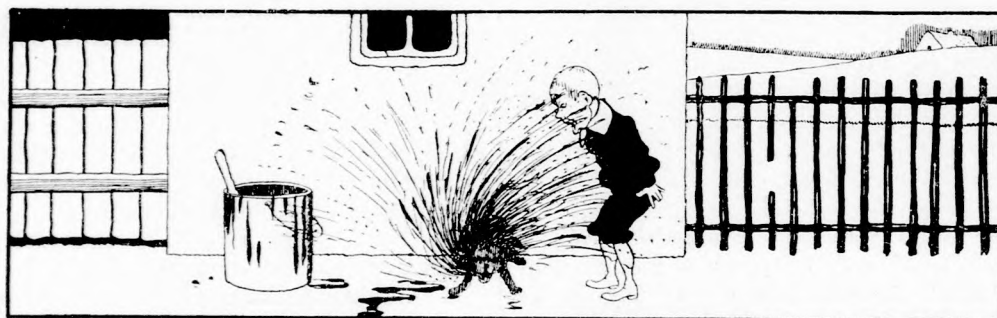
Fekete kutyám fehér lesz,
Ha fülíg mártom bele.

Igy, Cseperkém! Fürödjél meg!
Künn van még farkad hegye...
Hadd mártom mélyebbre ezt is,
Légy egészen fekete!

Hej, Cseperke, kis kutyuskám,
Bundád festékkel tele!
Csak itt maradj az udvaron,
A házba ne gyere be!

Hó, Cseperke!... Mit cselekszel?
Nem tréfa a fele se!...

Kirázod a szép festéket...
Tele szám, szemem vele!

Nem csak a szám és a szemem,
Sárga czipőm is tele!

Nem mártlak be a fazékba
Ha ezt tudom, Cseperke!

OLYAN
H...
Kiállott
— N...
aki ezt
Hallj...
— V...
kőznél?

— K...
És e...
póru...
val ö...
ellen...
harap...
szégy...
— N...
küldj...
tanak...
birsz...
sabb...
V...

A HETYKE KROKODILUS.

VOLT egyszer egy hetyke krokodilus. Hetykébbet még nem látott a Nilus. Kiállott a partra s kevélyen kiáltá:

— Nincs, aki birjon velem! Alljon elő, aki ezt tagadni meri!

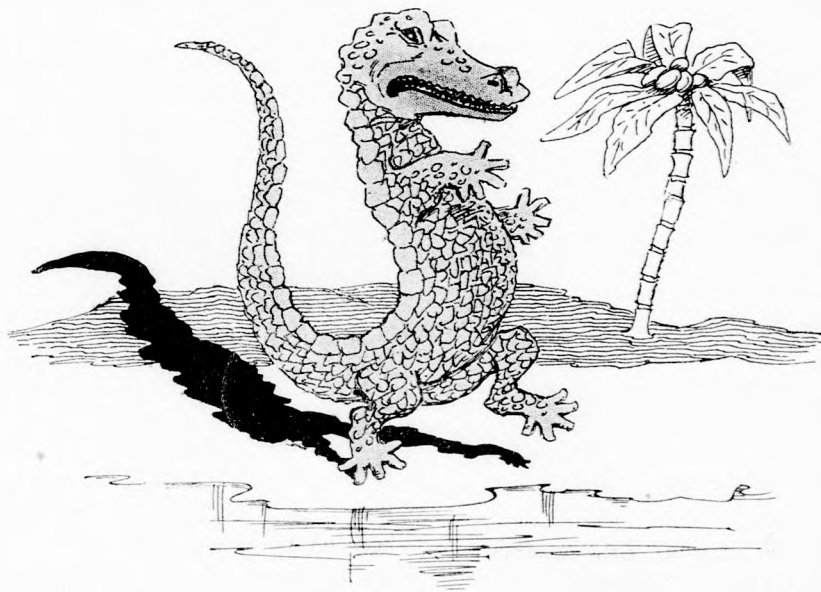
Hallja az oroszlán s nagy haragra gyulad.

— Vakmerő! Talán még velem is mérkőznél? No, most mindjárt mőresre tanitlak.

De ugyan megjárta! Hiába ugrott rá a krokodilusra, ennek kemény páncéljába bele tört a foga; sőt kicsibe mult, hogy a krokodilus az ő rettentő fogaival le nem harapta az oroszlán fejét. Szégyenkezve sompolygott el az oroszlán.

— Goromba ficzkó, nem gavalléros mérkőzésre való, dörmögte boszusan.

— Küldj erősebbet magadnál, gunyolódott a hetyke krokodilus.

A HETYKE KROKODILUS.

— Küldök is!

És elküldte az elefántot. De biz' ez is pórul járt. Hiába próbálta, hogy ormányával össze roppantsa a páncélos szörnyeteget, ellenben a krokodilus majd hogy le nem harapta az elefánt lábát. Hát az elefánt is szégyenkezve inalt el.

— Neked már nem is mondhatom, hogy küldj erősebbet magadnál, mert téged tartanak a legerősebbnek. De velem te sem birsz, hát mégis én vagyok a leghatalmasabb. Velem senki sem bir.

Javában hetvenkedett, mikor ismét jött valaki.

— No, ezzel már csak játszani fogok, aztán szőröstül-bőröstül bekapom. Ez az a hitvány gyöngé lény, akit embernek hívnak.

A gyöngé ember kezében villant valami, dördült is nagyot, de már ezt a hetyke krokodilus nem látta, nem is hallotta, mert abban a szempillantásban már fejébe furdott a golyó.

Fölfordult, vége volt.

TALÁLKOZÁS.

- *Adjon Isten. Kakas bátyám!*
 — *Fogadj Isten. Lúd öcsém!*
 — *Mi az újság Felső-Rátyán?*
 — *Mi a hír Török-Becsén?*
- *Egymást hej, de régen láttuk!*
 — *Bizony, mulik az idő!*
 — *Már a mult hetekben vártuk!*
 — *De hát az a sok eső!*
- *No, de husvét ünnepére*
Derült időnk, enyhe lett...
 — *Hát Istennek! Végre, végre*
Itt van a szép kikelet?
- *És önöknél Lúd barátom*
A fürdés is megeredt.
 — *Van libuskánk tizenhárom*
S mindje uszkálni szeret.
- *Az ám... de hát nálunk szintén*
Van apróság... husz csibe!
S közte három legény mint én.
Megmutatom izibe.
- *Inkább máskor! Látom várja*
Neje, Kakasné — a tyuk.
Most induljanak sétára,
Holnap aztán folytatjuk!

A FEKETE KUTYA.

— Vig mese. —

(Képpel a czimlapon.)

MOL volt, hol nem volt, egyszer valamikor volt egy szegény tót varga ember. Bajnak már elég baj a szegénység maga is. Muslik uramnak pedig még az is tetézte a baját, hogy jobbról is, balrul is örökösen a fejéhez vagdosták a szegénységét. Mint ha bizony ő azt maga is nem tudta volna! Hiszen csak bele köllött nyulnia a zsebébe, mindjárt meggyőződött, hogy egy árva fitying sincs benne.

De hát a felesége éppen ezért zsémbelt naphosszat, a szomszédok ezért néztek csak úgy fél-vállról reá. Boszuságában mit tehetett Muslik uram? Kiült a rozoga háza elé a három lábu sánta lóczára és pipázott. Már persze a mikor volt dohány a pipájában, ami nem mindig volt. És ha nem volt, akkor annál mérgesebben rágta a pipa szárát.

Egy napon megint ott ült a sánta lóczán és még inkább el volt keseredve, mint rendszeren. Már hogy is ne lett volna, mikor egészen hozzája elhallatszott a tulsó utcászor egyik házából a vig nótázás, nevetés, folytonos kalapálás kíséretében. Ott is varga mester lakott, de az nem ült a ház előtt, nem is pipázgatott, hanem korán reggel már ütötte kaptára a csizmát, czipőt és dudolva-fütyörészve dolgozott késő estig.

— Könnyü neki! dohogta Muslik uram. Szerencsés ficzkó! Mindig van pénze, a felesége mindennap főz neki jó ebédet, vasárnap mindig parádéba öltöznék, sőt már, hallom, földet is vásárolt. Pedig micsoda satnya, vézna ficzkó hozzám képest! Hát nem jobban illetve meg a szerencse engemet, aki izmos, erős ember vagyok?

És an
nyujtózo
tört alát
lében áll
totta:

— Ne
az Isten
töröd?
— No
alább les

Mivel
lekuporo
a pipa s

A min
hogy egy
soron vég
is, ott is
várta vol
kapjon. A
megállt e
várna töl

— Mi
vagy? A
csontot i
neked ad

A szür
tetet vet
megborzo
asztán od
tovább, k
gon kelle

— Ho
megehült
vacsoráln
anyjukom
sek pénzt
keressek?
de senki s

Hanem
kitalált v

És amilyen izmos, erős volt, akkorát nyújtózott, hogy a sánta lócza végkép le-tört alatta. A felesége épp az ajtó közelében állt, hát persze, hogy zsémbelve kiál-totta:

— Nem elég hogy lustálkodással lopod az Isten szép napját, még a lóczát is össze-töröd?

— No bizony! Ugy is rossz volt. Leg-alább lesz tüzre való.

Mivel pedig lócza már nem volt, hát lekuporodott a küszöbre, ott rágta tovább a pipa szárát.

A mint ott üldögél, egyszerre csak látja, hogy egy nagy szürke kutya jön az utca-soron végig. Kóbor eb lehetett, mert itt is, ott is bekukkantott a kapukon, mint ha várta volna, hogy valami harapni valót kapjon. A mint oda ért Muslik uram elé, megállt és olyan-formán nézett rá, mint ha várna tőle valamit.

— Mi köllene? förmedt rá Muslik. Éhes vagy? Az vagyok én magam is! Még a csontot is megrágnám, ha volna, nem hogy neked adnám. Hát czoki! Takarodj odább!

A szürke kutya olyan sajátságos tekin-tetet vetett rá, hogy Musta uram szinte megborzongott egy kicsit. De mivel az eb aztán odább ballagott, hát nem gondolt rá tovább, kivált hogy sokkal fontosabb dol-gon kellett törnie a fejét.

— Hogy abban a sok gubbasztásban megehültem, az bizonyos. De hogy fogok-e vacsorálni, az éppenséggel nem bizonyos. Az anyjukom azt mondta, hogy ha nem kere-sek pénzt, nem főz vacsorát. No már hol keressék? Itt ültem egész nap a lóczán, de senki sem szórt el pénzt a házam előtt.

Hanem addig törte a fejét, hogy végre is kitalált valamit.

— Tudom már, hol kapok vacsorát! Még pedig jó vacsorát. A komámnak ma van a neve napja, bizonyosan nagy vendég-ség lesz nála. Beállítok én is, eszem-iszom bőven. Ej, hogy hamarabb nem jutott eszembe! Már rég ott lehetnék. De még nem késő.

A koma a szomszéd faluban lakott, a szomszéd falu pedig egy sziklás nagy hegyen-tul feküdt. De a jó vacsora reményében és mert egésznap úgy is eleget pihent, Muslik uram szaporán neki indult és csak-ugyan még idején érkezett a lakomához. Szivesen látták, jól tartották tyúkkal-ka-lácsesal; mikor pedig vége lett a vendég-ségnek, egy tálkát tele raktak jóféle mara-dék pecsenyével és bekötötték kendőbe.

— Vigye haza komámasszonynak kós-tolóba. Köszöntjük szépen és hadd lássa, hogy róla is megemlékeztünk.

Késő éjszaka volt már, mikor megindult haza felé. De a hold gyönyörűen világított, az utat is jól tudta, tehát szépen elbandu-kolhatott. Csak az kezdte lassacskán boszan-tani, hogy azt a pecsenye-maradékot kellett czipelnie, kivált mikor a sziklás hegység-nek föl felé kellett kapaszkodnia. Amint a hegy tetejére ért, lepihent egy nagy szirt-tövébe.

— Nem czipelem én tovább, hanem elvetem a gondját: megeszem.

Szét bontotta a kendőt, kezébe fogta a sültet és éppen hozzá készült a falatozás-hoz, mikor egyszerre csak ki toppan oda eléje?... Senki se más, mint az a nagy szürke kutya. De az még semmi; hanem a néglábu hivatlan vendég meg is szólalt:

— No most nem mondhatod, hogy éhes vagy; nagy vendégségből jösz. Van is miből juttass nekem.

Nagyot ugrott ijedtében (Lásd a képet a czimlapon.) Muslik uram, mert ilyen csodát még soha sem hallott; futott volna is, de meggondolta, hogy ezt hiába próbálná, mert ez a rejtelmes csoda-eb okvetetlenül utól éri tán szét is tépi. Ott maradt tehát és remegve szólt:

— Jaj, kegyelem! Oda adok én neked mindent, csak ne bánts!

— Hiszen nem bántalak, hát mit szépegsz? Nem vagyok én veszedelmes szörnyeteg, sőt inkább nagyon boldogtalan elvárásolt bujdosó, aki szabadítómát keresem. Gondoltam, hogy veled talán megalkuszom.

K I K E L E T.

*Itt van már a kikelet,
Elűzte a zord telet.
Ujra éled a világ,
Ujra virul a virág.*

*Rajta, rajta gyerekek,
A zöldbe kimenjétek!
Élvezzétek a tavaszt,
Mely virágokat fakaszt!*

Schröder Etelka.

No, már ez csakugyan nem volt fenyegető beszéd. Aki alkudni akar, azzal szóba lehet állni.

— Ha valami jó alkut köthetünk, nem bánom, szólt Muslik uram. De legelőször is azt köllene tudnom, miféle szerzet vagy?

— Természetes. Szerencsétlen elátkozott királyfi vagyok, arra kárhoztatva, hogy

ebben az alakban bolyongjak, amíg csak olyan emberre akadok, akinek van annyi magához való esze, hogy könnyű szerrel, de egy kis kitartással, magát dusgazdaggá tegye, engemet pedig fölszabadítson.

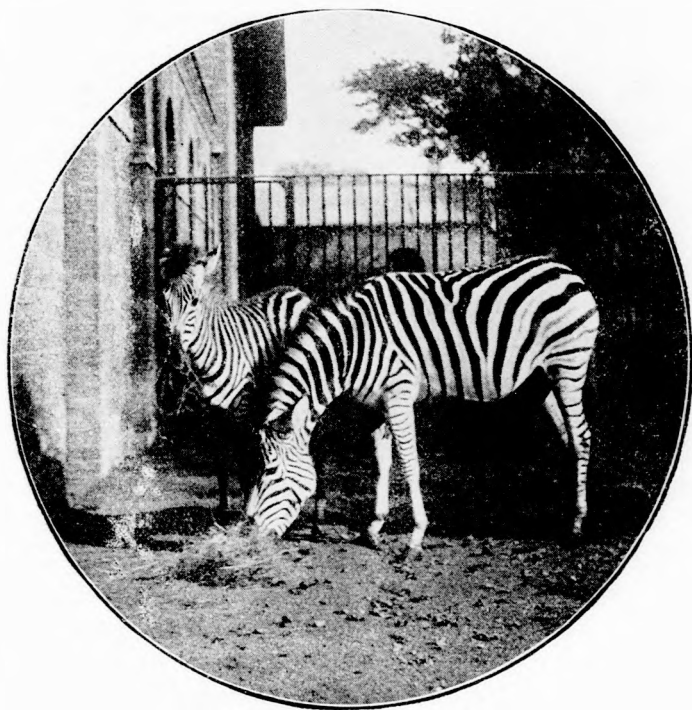
— Könnyű szerrel dusgazdaggá? Éppen ez az, amin régóta töröm a fejemet. Beszélj szaporán, mit tegyek?

— Nagyon egyszerű és könnyű dolgot. Azt már láttad, mint kóborlok nagy éhesen . . . bizony te sem adtál egy rossz csontot sem . . . No, nem veszem zokon, magadnak sem volt. Így járok én ott is, ahol bőven kaphatnék. A kóbor ebet mindenki üti, veri, könyörtelenül elüzi. Éppen erre vagyok kárhóztatva. De megszabadulnék,

ha akadna valaki, aki három esztendeig és három hétig jól tartana, nekem ide minden héten vasárnap egy tál jó hust hozna.

— Ugyan? De tudod-e atyafi, hogy a hust nem mérik ingyen? Aki pecsenyét vehet, inkább maga eszi meg, hogy sem tégedet traktáljon.

— Persze, persze, ha ingyen kívánnám.

ZEBRA ÉS CSIKAJA. (Lásd a 246. lapon.)

De ahányszor megettem a hust, nem marad ám a tál üresen, hanem mire fölemeled, színültig van arannyal, ezüsttel.

— No, már így áll az alku.

— De van ám föltétele is. Egyetlen egyszer sem szabad a kitüzött napot elmulasztanod. Ha nagy beteg volnál s éppenséggel

nem jöhetnél, azt én mindjárt megtudom. A második föltétel pedig az, hogy senkinek sem szabad tudni a dologról.

— A feleségemnek sem?

— Annak sem. Ha ő tudná, másnap már megsugná a koma-asszonynak, ez meg másnak, egy-két hét alatt mindenki tudná.

Tehát jól jegyezd meg: minden vasárnap hajnalban magad hozod a porziómat és nem szólsz teremtett léleknek. Ha ezt teljesíted három esztendeig és három hétig, dúsgazdag leszel; de ha megszeged a föltételt, megbánod.

— Ne félj tőle! Ha eddig nem akadtál emberre, akinek elég magához való esze lett volna, van nekem! Már ennél könnyebben hogy is juthatna valaki dúsgazdagsághoz?

— Jól van. Tehát áll az alku. Most mindjárt megkezdhetjük, ha nekem adod ezt a tál pecsenyét.

Adta Muslik uram készségesen. A szürke kutya gyorsan befalta és mikor Muslik uram az üres tálat fölemelte, hát ime... csakugyan! Alig bírta. Színültig tele volt az ragyogó arany és ezüst pénzzel.

— Rendben vagyunk. Jövő vasárnap és azon túl mindig megkapod a porziódat.

Bezzeg nem köllött már többé a pipa szárát rágnia. Volt már bőven vágott dohányja, bora, pecsenyéje, cifra módos új ruhája magának is, a feleségének is. Amit szeme szája kívánt, mindent megvásárolt és e mellett urasan szórta a pénzt, dolgozni pedig még álmában sem jutott eszébe.

Csodálkoztak az emberek, hire is futott hamar, hogy a lusta Muslik uram kincset talált. Rájok hagyta, mert így legalább nem faggatták; élhetett vigan s most már nem három lábu sánta lóczán, hanem bárszony divánon heverészett.

Csak a felesége nem nyugodott bele. Ennek majd kifurta az oldalát a kíváncsiság, honnan kerül az a sok kincs a házhoz? De hiába aggatózott, Muslik uram nem árulta el a titkot.

Nem, nem árulta el, de úgy egy fél esztendő, vagy talán egy esztendő multával bizony nagyon terhére esett, hogy el nem árulhatja. Nem éppen azért, hogy a titkot nem tudta volna magába fojtani, hanem mert most volt ő még csak az igazi lusta Muslik!

— Mégis csak borzasztó! dörmögte magában. Minden vasárnap hajnalban esőben, hóban kigyalogolni! Éppen mikor legjobb izüen aludnám! Annak a haszontalan szürke kutyának más is elvihetné az elemózsiát, elhozhatná a tál aranyat... Azaz... akár ki nem, de a feleségem bizony elhozhatná.

De azért csak elment.

Mire azonban még egy fél esztendő telt le már úgy bele szokott az uraságba, hogy semmikép sem akarózott neki az a korai fölkelés akár csak egyszer is egy héten.

— Nevetséges! Olyan ur vagyok, hogy mindenki nagyságos urnak szólít és én hordjam az eleséget annak a hitvány ebnek? No bizony! Elviheti most már a feleségem is. Én pedig alszom kedvemre.

Megörült az asszony, mikor végre megtudta a titkot. Vállalkozott is készségesen, hogy elviszi az elemózsiát és elhossa a tál aranyat. De nem örült ám, mikor oda ért! Mert a szürke kutya dühösen ugrott elő és a fogait vicsorgatva üvölté:

— Mi keresni valód van itt? Nem így alkudtunk! Egy-kettőre lódulj innen, mert széttéplek!

Futott is az asszony esze nélkül és jelentette az urának. Ez ugrott ám ki az ágyból! Futott, ahogy csak lába bírta, oda is ért hamar a hegyre és mondta:

Itt vagyok már, jó kutyus,

Itt van egy tál borju-hus.

Megjelent a szürke kutya, de nem nyult az eleséghez, hanem mérgesen morogta:

— Megszegted az alkut, vége a barátságának! Lusta voltál az előtt, hogy munkával keresd meg a jólétet; könnyü szerrel kívántál kincshez jutni. Mikor pedig módod volt rá, lusta voltál még arra is, hogy egyszer hetenként elsétálj a kincsedért. Hát engemet nem látsz többé, keresek mást, akinek több esze van.

Eltűnt a szürke kutya. Muslik uram busan ballagott haza.

Vége lett az uraságnak, megint csak a régi szegény ember lett; rágta az üres pipa szárát. És mert a lustaságáról leszokni nem tudott, szegény ember maradt élte fogytáig.

VIG DOLGOK.

— Idegen kis lány Magyarországon. —

A füzéresi falusi iskolába egy oda származott német urnak a kis leánya is járt. Kérdezi egyszer a tanító ur tőle, hogy az asztalt ki készíti? Feleli helyesen:

— Az asztalos.

— Hát a lakatot? kérdik tovább.

— A lakatos.

— Helyes. Hát a pléh-kályha miből van?

— Pléhből.

— És ki készíti?

— A plébános, feleli bátran a sváb leánya.

*

— A tiszta Bandika. —

Bandika még csak hat éves kis fiú.

— Hozz nekem, fiacskám, egy pohár vizet! mondja neki az édes anyja.

Az engedelmes Bandika fogja a poharat.

— Édes anyám, mondá, ez a pohár bizony piszkos. Majd a zsebbe-valómmal szépen kitörlöm.

KOCZKA-REJTVÉNY.

— Balról jobbra, fölülről lefelé: egy-azon értelmet adja. —

Ó	E	E	E	E	= Ós magyar vezérnek anyja;
E	E	E	E		= Gyermek örül, ha ezt hallja;
S	M	S			= Séta közben nem szereted;
M	S				= Kötő szavak között leled;
S					= Mutató névmás.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék.“

Az ifjúság számára írta Greguss Ágost.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVIII. köt. 14-ik számában közölt rejtett közmondás megfejtése:

Emilia, nyíl, Inka madara, nem, Nyék, fa =
Nem mind arany, ami fénylik.

Helyesen fejtették meg: Husz Miczike, Halmai Boriska, Jurenák Gizi, Lengyel Margit és Kálmán, Szilágyi Ernő, Stern Jolán és Birike, Kontúr Noémi, Hirsch Olga, Follinus Kornél, Mérai Linike és Margit, Sélley Lili, Ybl Mártika és Idus, Bayer Anti, Erdődy László, Vizmathy Bertuska, Hollós László, Dapsy Klementina, Szántó Olga és Ernő, Marosán Adorján, Szűts Ellus, Boros Margit, Jákó Margit és Miczike, Ungár Erzsike és Sándor, Máder Hedvig és Emma, Kövesi Jenő, Rozsnyay Sárrika és Lilike, Ravasz Piroska, Homolka Mariska, Bárdossy Margit és Laczika, Oltványi Márta, Gyika Marianna és Alice, Kazy Livia, May Imre, Vidor Ilonka, Fischer Péter és Pál, Zakariás Sándor és Pista, Hirman Gyula, ifj. Jurcsék Viktorka, Gerber Erzsike, Badics Gizella, Benkó Micza és Iván, Sándor Endre, Haksch Mariska, Lipsitz Ernő, Komlós Andor és Tibor (Szép írás. Melyőtöké? F. b.), Láng Miklós, Sinkovits Clarisse, Neumann Lilly, Sier Frigyes, Herczeg Ilona, Miksik Juliska, Szent-Iványi Ella és Marianne, Forster Jolán, Kazy Péter, Herendi Erzsike és Vilma, Zombory Margit, Emma és Béla, Vámosy Loránt (Csibony írásodat dicsérhetem. F. b.), Veress Gizi és Józsi, Kiss Margit, Kaiser testvérek, Wirth Margit és Sári, Urbán Elly, Boros Emmike, Herzog Dóra és Vilma, Naschitz Gyuri, Kövér Margitka, Leipniker Iduska és Mátyás, Geszner Olga, Hevesy Bella és Oszkár, Háy Irén és Juliska, Schröder

Etelka és Radó, Vész Andrea, Steiner Olga, Leo, Dezső és Miska, Pap Lili, Giller Zoltán, Herczl Margit és Jenő, Wurm Betty, Csia Erzsike, Kummerer Paula, Körmeny Tibor, Hajnik Miklós, Barna Kornélka, Neoschil Antal, Somogyi Margit, Töpler Gyula.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Steiner Olga, Leo, Dezső és Miska, Magyar-Óvártt*, kiknek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*, fordította *Móka bácsi*, hat szín-nyomatu képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LVIII. köt 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Boros Emmike, Herczog Dóra és Vilma, Szondi György, Tanheiser Geluska (?), Naschitz Gyuri.

Himes virággal, himes tojással és mind ezeknél kedvesebb köszöntő levéllel a húsvéti ünnepek alkalmából oly sokaságban kerestetek föl, hogy megint csak emigy tömegesen mondhatok köszönetet szerető ragaszkodástok kedves jeleiért.

*

Vindirs Gábor. Bizony eddig eleven medvét csak az állatkertben láttam. Érdekes lehetett, erdőben találkozni vele. És lám: hogy nem bántottatok, ő sem bántott titeket. — **Schvarcz Imre.** Ha jól sejtem, Ida néni már megint foglalkozik Ferke barátunk újabb csinjeivel. — **H. Z.** A kéziratok szerdán este átvehetők. — **Schröder testv.** A szép straczenai völgyet jártam már én is. Mire ez üzenetemet olvassátok, akkorára nyilván elolvadt a hó-ember is. A szíves köszöntést melegen viszonozom. A rejtvény megjelent. — **Haksch Mariska.**

Ugy tudom, Rózsikának lesz még találkozása azokkal a szelíd vadállatokkal. — **Sándor Endre.** Ha másutt még meg nem jelent, szívesen besorozom. — **Badics Gizela.** A tojó nyulacskát is a »Kis Lap« muzeumába tettem a többi kedves emlékeim mellé. — **Tanheiser Geluska.** Örömmel fogadlak hiveim sorába téged is. Mi név az a Geluska? — **Kövér Miczi.** Virágos küldeményedtől még most is illatos a dolgozó szobám. Köszönöm. — **Veress Gizi és Józsi.** Oszinte fájdalommal osztozokod abban a gyászos veszteségben, mely a ti jó nagymamátok halálával ért titeket. Ő vele egy régi kedves ifjúkori ismerősöm, mondhatom jó barátom szállott a sirba. Nyugodjék békén! — **Gerber Erzsike.** A kéziratot beküldheted. Ha közölhető, ki is adom. Bemutatkozásodat s hugoskád felépülését kellemes tudomásul veszem. — **Szabó Margit.** Igaz örömmre szolgált ügyes levélkéd. A szíves megemlékezés nagyon jól esett. — **Hajdu Bálint.** Álmod megfektetéséhez nem értek, spiritizmussal, elhaltak lelkének földézésével nem foglalkozom. Jobb volna, te se foglalkoznál ilyen babonás, idegrontó dolgokkal, melyek beteges képzeletben fogantak meg. — **Engel Livia.** Kivánságod nem sokára teljesül. — **Girardi Gyöngyike.** Csak ha elolvastam mondhatok véleményt. Örvendek, hogy ismét fölépültél. — **Térffy Marianna.** A versikéd jól pattog. Fogsz te még közölhetőt is írni. Csak azzal nem értek egyet, hogy szegény sirdogáló Terikét virgáccsal fényited meg a versikédben. Hát ha a jó szóra is abba hagyta volna? — **Joó Károly.** Salgó vár romjait megléptem én is. Nem csak az ősök lelke csapott felém azon a tetőn, de egy nagy költőnk, Petőfi szelleme is, aki azt a romot oly szépen énekelte meg. — **Jurenák Gizi.** Ha sikerült, tudósíts. Érdeklődve várom. — **Kövér Margitka.** Amit Haksch Marikának üzenek, az neked is szól. — **Urbán Ellő.** Az elsőnek sorát ejtem. Beteg vagy, hogy czeruzával írsz? — **Csepreghy testv.** A korai számóczát köszönöm. — **Kurm. Talán.** — **Roth Józsi.** Gyors épülést! — **Schack testv.** Az elmaradt számat megküldi a kiadó-hivatal. Ahhoz is kellett volna első sorban fordulnotok. Mindkettőtököt tart karokkal fogadlak a »Kis Lap« zászlaja alá. — **Stern Jolán.** A rejtvényhez a megfejtést is szokás mellékelni. Így fölszerelve, küldjed be még egyszer. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

szeretne folytatni *Oltványi Márta* (Módos) *Kardos Margittal* és *Mariskával*.

ROVÁS.

M. Hassyka (?) megfejtését, mert a figyelmeztetés ellenére a *Kis Lap* illető számát megcsonkította, figyelembe nem veszem. Forgó bácsi nem keresi ki a nyerteseket. Ebben a sors dönt.

F. b.